

ת"פ 35299/01/22 - מדינת ישראל ע"י נגד מוהנד באשא

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 35299-01-22 מדינת ישראל נ' באשא(עציר)
ואח'

בפני	כבוד השופט אלכס אחר
בעניין:	המאשימה
	נגד
הנאשם	1. מוהנד באשא
	ע"י ב"כ עו"ד מוחמד מסארווה

גזר דין - בעניינו של נאשם 1 בלבד

נאשם 1 הודה בעובדות כתב האישום לפיהן הוא תושב האזור שאינו מורשה להיכנס לישראל או לשהות בה ללא היתר כדין.

בין התאריכים 05.01.22 ל- 06.01.22 ברחוב אסירי ציון 24 בפתח תקווה, חנה רכב טויוטה ל.ז. 46150601, השייך לגב' אלאונורה גורביץ'. במועד זה גנב נאשם 1 בצוותא חדא עם נאשם 2 את הרכב שחנה בחנייה לאחר שניפצו את החלון השמאלי קדמי של הרכב, פירקו את מנגנון ההנעה, הניעו את הרכב ונמלטו עמו כאשר נאשם 1 נוהג ברכב ונאשם 2 נוהג ברכב מילוט לפניו.

הנאשמים נעצרו על ידי שוטרים בכביש 9 כ-200 מטר מזרחית לאליוכין ונמצא כי נאשם 1 נהג ברכב הגנוב על אף היותו בלתי מורשה לנהיגה וכשאין ביטוח המכסה נהיגתו, כך גם לא היה ברשותו אישור שהייה במדינה.

בהתאם להודאתו הורשע נאשם 1 בעבירות:

כניסה לישראל שלא כחוק - לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952; **גניבת רכב** - לפי סעיף 413ב + סעיף 29 (א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); **קשירת קשר לעשות פשע** - לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; **נהיגת רכב ללא רישיון נהיגה** - לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת התעבורה"); **נהיגה ברכב ללא ביטוח** - לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] תש"ל - 1970.

למען השלמת התמונה, אדגיש, כי נאשם 1 עצור עד לתום ההליכים מתאריך 06.01.22.

טיעונים לעונש

בא כוח המאשימה ציין בטיעוניו שיש לתת את הדעת שנאשם 1 לא נכנס לישראל שלא כחוק רק לשם צורכי עבודה, אלא לשם ביצוע עבירות ולשם כך חבר לאחר, עובדה שיש בה ללמד על התכנון שקדם לביצוע העבירות, גנב רכב תוך שגרם לו נזק רב כאשר לאחר הגניבה הוסיף ונהג כברת דרך וסיכן את המשתמשים בדרך מאחר שאיננו מורשה לנהוג. בנסיבות אלה, מתחם העונש ההולם את העבירה בה הורשע הנאשם בהליך זה שלפני, נע בין 14-30 חודשי מאסר בפועל. המאשימה הפנתה במסגרת טיעוניה לפסיקה אשר תומכת במתחם הענישה.

מטעם המאשימה הוגשו רישום פלילי (ת/1) וכן גזר דין מתיק 47935-11-21 (ת/2) בו הוטל על נאשם 1 מאסר על תנאי למשך חודשיים שהינו בר הפעלה בתיק זה. לאור הרשעותיו הקודמות של הנאשם, לצד הודאתו בהזדמנות הראשונה, עתרה המאשימה להטלת ענישה של מאסר בפועל שלא יפחת מ-22 חודשי מאסר, הפעלת המאסר המותנה במצטבר, מאסר על תנאי ארוך, פסילה, קנס ופיצוי לבעלת הרכב.

מנגד, ב"כ הנאשם הדגיש שהנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו, הודה וחסך זמן שיפוטי יקר. הנאשם אמנם בעל עבר פלילי אך עברו יחסית ישן והרשעתו האחרונה בעבירת רכוש משנת 2016. כך גם הנזק שנגרם איננו בלתי הפיך והרכב נתפס ביום האירוע והוחזר לבעליו.

הנאשם שכל את אביו ותומך באחינו החולה בסרטן (נ/1).

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה שנעה במנעד של 8-14 חודשי מאסר בפועל וביקש למקם את הנאשם בתחתית מתחם זה ולהפעיל את המאסר המותנה בחופף.

דין והכרעה

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

אכן יש ממש בטענת המאשימה שמדובר בעבירה מתוכננת, כאשר כל אחד מהשותפים לפשע ידע מה עליו לעשות לצורך הגשמת מטרות המשותפת. למרות שהאחר הוא שמכיר את האזור והוביל את הנאשם, ניתן לראות שהנאשם פרץ לרכב וגרם לו נזק ולאחר הגניבה נהג ברכב הגנוב עד לתפיסתו עם האחר. עם זאת, העבירה לא בוצעה בתחכום

רב.

כאשר מבוצעת עבירה על ידי שניים או יותר, לא תמיד מתאפשר לכל אחד מהשותפים לקחת חלק בכל אחד מיסודות העבירה, בין אם משום שהדבר אינו אפשרי במישור הטכני, ובין אם משום שאין בכך כל היגיון. במקרה שלפנינו חלוקת התפקידים בין שני המבצעים הייתה שהנאשם נוהג ברכב הגנוב והאחר נוהג ברכבו לפניו ומאפשר לו דרך פנויה. פעולותיו של הנאשם השלימו את פעולותיו של האחר וניתן לומר שהשניים פעלו "כגוף אחד", באופן שאפשר להם להשיג את מבוקשם.

קביעת מתחם העונש ההולם

המערער הורשע בהתאם להודאתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, וביצוע סדרה של עבירות הכוללות גניבת רכב, קשירת קשר לביצוע פשע, נהיגת רכב ללא רישיון נהיגה ונהיגת רכב ללא ביטוח.

אין צורך להכביר מילים אודות חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם שכן במעשיו פגע בערכים המוגנים של זכותו של אדם לשמירה על רכושו וזכותו לחיות בביטחון ובידיעה שרכושו הפרטי יישמר. כמו כן, לא רק שהנאשם נכנס לשטחי המדינה שלא כדין, אלא שבנסיבות אלה גם נהג הנאשם בהיותו בלתי מורשה לנהיגה ובכך פגע בזכותה של המדינה לקבוע את הבאים בשעריה, וכן פגע בהגנה על שלומם וביטחונם של תושבי המדינה בעת נהיגתם ומשתמשי הדרך.

כפי שנכתב בע"פ (חי') 36024-05-20 **עומר דקה נ' מדינת ישראל** אדגיש כי עבירות הרכוש ובעיקר עבירות גניבת רכב, הפכו למכת מדינה שפגיעתן בציבור, ברכוש, בביטחון האישי והכלכלי הינה קשה ודי אם אפנה בעניין זה לע"פ 11194/05 **אבו סבית נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 15.5.06):

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור...כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך"

בנוסף - יש להדגיש שהנאשם אינו כשיר לנהיגה ומעולם לא הוציא רישיון נהיגה. הסכנה הטמונה בנהיגה ללא רישיון, ללא הכרת חוקי הדרך וללא ביטוח המכסה את הנאשם ומשתמשי הדרך האחרים גבוהה לאין ערוך וכבר תואר בפסיקה כי נהיגה ברכב ללא רישיון כמוה כשימוש בנשק.

בית המשפט העליון חזר והבהיר רבות כי עבירה זו מקפלת בחובה סכנה ממשית לפגיעה בעוברי אורח תמימים ובמשתמשי הדרך:

"לגופם של דברים, המבקש נהג ברכב ללא רישיון וללא ביטוח, תוך שהוא מסכן עוברי אורח. ברי, כי נהיגה בלי רישיון משמעה הסטוטורי נהיגה ללא כישורי נהיגה, וממילא סיכון הזולת. ומעבר לכך נאמר לא אחת, כי משמעות נהיגה כזאת, בהיעדר ביטוח, היא גם הטלת פיצוי הנפגעים על הציבור" (רע"פ 2666/12 אמיר עטאללה נ' מדינת ישראל, פס' ז (23.4.12); ראו גם רע"פ 3104/11 נידאל פדילה נ' מדינת ישראל, פסקה ז'

(4.5.2011); רע"פ 7810/16 לוי נ' **מדינת ישראל**, פסקה 4 (30.10.16).

עוד נקבע, כי "**ראוי להחמיר עם נהגים צעירים אשר אינם בעלי כישורי נהיגה הנוטלים לעצמם את החירות, נוהגים בכלי רכב, ומסכנים בהתנהלותם את עצמם ואת כלל משתמשי הדרך. לדאבון הלב אירועים אלה מסתיימים לא פעם בפגיעות בגוף ובנפש ואף בקטילת חיי אדם**" (עפ"ת (מחוזי חי') 2405-06-18 **נאיל סולטאן נ' מדינת ישראל**, פסקה 14 (20.06.2018). על דברים אלה שב בית המשפט בעפ"ת (חי') 14274-08-20 **מדינת ישראל נ' תמיר מנסור** [ניתן ביום 17.09.20 פורסם בנבו].

לעניין מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים למקרה שלפנינו ר' להלן מס' פסקי דין:

- רע"פ 10085/17 **אלעד נ' מדינת ישראל** (8.5.18) - המבקש הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, התפרצות למקום מגורים, גניבה, היזק לרכוש במזיד, גניבת רכב, חבלה במזיד ברכב, וגניבה מרכב, בשני אישומים. נגזרו עליו **32 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסרים מותנים, פיצויים וקנס**. ערעור שהגיש לבית-המשפט המחוזי על הרשעתו ועונשו, נדחה, בין היתר בהתייחס לעברו הפלילי. בקשת רשות הערעור נדחתה אף היא.

- ע"פ (חי') 36024-05-20 **עומר דקה נ' מדינת ישראל** (18.6.20) - המערער הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב בצוותא, נהיגה ללא ביטוח וללא רישיון נהיגה, והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו. בגזר-הדין נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 14 ל-25 חודשי מאסר בפועל, והוטלו על המערער **14 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופסילת רישיון**. הערעור, הן על הכרעת הדין והן על גזר-הדין, נדחה, תוך קביעה כי העונש אינו חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים והמצדיקה התערבות ערכאת הערעור.

- עפ"ג (חי') 13435-09-20 **אלחג' נ' מדינת ישראל** (10.12.20) - המערער, הורשע, לפי הודאתו, בעבירות של פריצה, גניבה, קשירת קשר וגניבת רכב. בית-משפט קמא קבע מתחם עונש הולם לכל עבירה של גניבת רכב, הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר, והטיל עליו **27 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים וקנס בסך 20,000 ₪**. לזכות המערער צוינו מאמצי שיקום אותם ערך בשנתיים האחרונות, ומצב כלכלי קשה, ולחובתו צוין עבר פלילי מכביד הכולל מספר מאסרים ממושכים אותם ריצה בעבר. ערעורו נדחה תוך קביעה כי העבירות שביצע מחייבות ענישה משמעותית, והעדר חריגה קיצונית מרמת ענישה ראויה ומקובלת.

- רע"פ 10899/08 **אבו עישה נ' מדינת ישראל** (29.12.08) - המבקשים הורשעו בעבירות של גניבת רכב וכניסה לישראל, והמבקש 1 גם בעבירה של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, שימוש במסמך מזויף ועבירה נוספת של כניסה לישראל שלא כחוק. בית-משפט השלום הטיל על המבקש 1, 16 חודשי מאסר בפועל, ועל המבקש 2, שנת מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים. בית-המשפט המחוזי בירושלים קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והעמיד את עונשו של נאשם 1, על **32 חודשי מאסר בפועל, ואת עונשו של המבקש 2, על 24 חודשי מאסר בפועל**. בקשת רשות הערעור שהגישו נדחתה, ונקבע כי אין מקום להתערב בעונשם, בין היתר, בהתחשב בצורך בענישה מרתיעה בכל הקשור לעבירות של גניבת רכב.

- רע"פ 4624/20 **נסר עגלוני נ' מדינת ישראל** (14.7.20): נדחתה בקשת רשות ערעור על עונש של 9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות שנגזר על המבקשים בגין גניבת אופנוע בצוותא, תוך שנדחתה טענת המבקשים לאפליה

אסורה בינם לבין שותפם הקטין שנדון למאסר בפועל בן 6 חודשים, מתוכו 4 חודשים במצטבר לעונש מאסר אחר שריצה. בית המשפט עמד על קביעת בית המשפט המחוזי לפיה גם בהתחשב בעונש שנגזר על הקטין, המבקשים זכו לתוצאה מקלה.

- רע"פ 1123/18 **אשרף דבארי נ' מדינת ישראל** (14.3.18): נדחתה בקשת רשות ערעור על עונש של 13 חודשי מאסר בפועל שנגזר על המבקש בגין ניסיון לגניבת רכב ואיומים בסכין, זאת לאחר שנקבע מתחם ענישה בין 12-24 חודשי מאסר. בית המשפט העליון אימץ את קביעת הערכאות דלמטה, קבע כי אלו לא סטו ממדיניות הענישה הנהוגה וכי יש לסווג את העבירות בחומרה יתרה, הן בשל הסכנה הגלומה בהן לשלום הציבור, והן מכיוון שמדובר ב"מכת מדינה".

- רע"פ 2054/18 **היתם רבאיעה נ' מדינת ישראל** (12.03.2018): המבקש הורשע על פי הודאתו, בביצוע עבירות גניבת רכב, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, נהיגה פוחזת ברכב ונהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף. המערער חבר לאחרים במטרה לגנוב קטנועים, חלקו היה מרכזי, שכן הוא שנהג בקטנוע הגנוב בנסיעה פראית ומסוכנת, בעודו מרכיב אחר מאחוריו (המעורבים האחרים היו קטינים). נקבע מתחם ענישה בין 10-25 חודשי מאסר. חרף קיומו של תסקיר מבחן חיובי שהמליץ להסתפק במאסר בדרך של עבודות שירות, נגזר עונשו של המבקש ל-10 חודשי מאסר. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת הרשות לערער.

- רע"פ 1108/15 **מחמוד שעאבנה נ' מדינת ישראל** (24.2.15): נדחתה בקשת רשות ערעור על עונש של 14 חודשי מאסר שנגזר על המבקש בגין גניבת רכב באישום אחד והחזקת כלי פריצה באישום שני, זאת תוך שנלקח בחשבון חלקו הנמוך יחסית של המבקש באירוע הגניבה.

- ע"פ 2519/14 **ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.2014): המערער הורשע בגניבת רכב, נהיגה פזיזה ורשלנית והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. מדובר במי שפרץ לרכב צבאי, החל בנסיעה ולא שעה להוראות השוטרים, אשר הציבו ניידות משטרה על הכביש במטרה לעצרו. המערער התנגש בניידת המשטרה, חסם נתיב נסיעה וגרם לניידת נוספת להתנגש במכוניות שחנו בצד הדרך, אז החל להימלט רגלית ונתפס בידי השוטרים. בית המשפט המחוזי קבע מתחמי ענישה נפרדים: לגניבת הרכב בין 15-30 חודשי מאסר ואילו לחלקו השני של האירוע בין 8-20 חודשי מאסר. עונשו של המבקש נגזר ל-30 חודשי מאסר. הערעור נדחה בכפוף לקביעה לפיה מדובר באירוע אחד שהצדיק קביעת מתחם יחיד.

- רע"פ 1345/14 **עמאד אבו הדוואן נ' מדינת ישראל** (23.2.14): נדחתה בקשת רשות ערעור על עונש של 9 חודשי מאסר שנגזר על המבקש בגין גניבת רכב בצוותא עם אחר והחזקת מכשירי פריצה. נקבע כי מדובר בענישה מקילה, וכי גניבת רכב מתוחכמת מסוג זה, שבוצעה בצוותא לאחר תכנון מוקדם והצטיידות בכלים, מצדיקה עונש כבד יותר.

- עפ"ג (מחוזי מרכז) 60489-11-19 **מוחמד אבו עראם נ' מדינת ישראל** (17.2.20, לא פורסם): המערער הורשע בגניבת רכב בצוותא, ניסיון גניבת רכב, קשירת קשר לפשע, כניסה לישראל שלא כחוק, נהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, זיוף סימני זיהוי של רכב והחזקת כלי פריצה לרכב. המערער ואחר גנבו בצוותא שלוש מכוניות (בשלושה מועדים נפרדים), ובמועד נוסף ניסו ללא הצלחה לגנוב שתי מכוניות. באחד האירועים זייף המערער את לוחיות הרכב "המבצעי". נקבע מתחם עונש בין 12-24 חודשי מאסר לכל אחד מהמועדים, ומתחם עונש כולל בין 36-72 חודשי מאסר. המערער שלחובתו עבר פלילי מכביד נדון למאסר בפועל למשך 48 חודשים, והופעלו במצטבר שני מאסרים מותנים (למשך 8 חודשים ולמשך חודשיים), סה"כ 58 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה.

בנסיבות אלה, לאור ביצוע הגניבה בצוותא עם אחר המצביעה על תכנון מוקדם, לאור העובדה שהנאשם נכנס למדינה שלא כחוק - לא לשם עבודה לגיטימית כי אם לשם ביצוע עבירות חמורות שהוגדרו מזה שנים רבות "מכת מדינה" ולאור העובדה שנהג למרות היותו בלתי מורשה, סבורני שמתחם העונש ההולם הינו 12-24 חודשי מאסר בפועל.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

על שיקולי ענישה, עמד בהרחבה בית המשפט העליון בע"פ 11699/05 סרפו נ' מ"י (23/6/08):

"מלאכת גזירת הדין קשה ומורכבת היא. היא מצריכה עריכת איזון עדין ורגיש בין שיקולי הענישה השונים, ובין נתוניו של הנאשם הקונקרטי והנסיבות שבהן נעברה העבירה, לבין שיקולי מדיניות מגוונים והצורך בהתוויית מדיניות עונשית ברורה שיש בה כדי לקדם ערכים חברתיים. מטבע הדברים, זהו אינו מדע מדויק, שהרי אין מקרה אחד זהה למשנהו, אין נאשם דומה לחברו וגם אם ניתן לעיתים להצביע על דמיון או קרבת-מה בין נסיבותיו של מקרה פלוני למקרה אלמוני, הרי שתמיד יימצא ייחוד ושוני בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה ובאופן שבו ראוי ליישם את השיקולים השונים על עניינו של אותו נאשם העומד בפני בית המשפט. בסופו של יום, וזאת אין לשכוח, גזירת העונש נעשית למידותיו של הנאשם הספציפי. עמד על הדברים בבהירות רבה, כדרכו, השופט (כתוארו אז) א' ברק בפרשה קודמת:

"ביסוד הענישה אינו עומד שיקול אחד ויחיד, אלא מכלול של שיקולים. במלאכת הענישה בכל מקרה ומקרה חייב השופט למצוא את המשקל הראוי שיש להעניק לכל אחד מהשיקולים הנזכרים, תוך שהוא מודע לכך כי לעיתים קרובות שיקול אחד בא על חשבוננו של שיקול אחר. מכאן, שהעונש אשר מוטל בסופו של דבר על הנאשם, אינו אלא תוצאה "משוקללת" - אם תרצה פשרה - של השיקולים השונים שיש להביאם בחשבון. מלאכת "שקלול" זו אינה מלאכה מדעית, אך היא אף אינה מלאכה שרירותית. היא ענין שבשיקול דעת, הנעשה על הרקע הכללי והאינדיבידואלי, במסגרת המדיניות העונשית הכללית כפי שהיא מתבצעת על-ידי בתי-המשפט" (ע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 421, 434 (1979)....".

בענייננו, אזקוף לזכותו של הנאשם את הודאתו ולקיחת אחריותו בעובדות כתב האישום ואת החיסכון בזמן השיפוטי. כך גם מצאתי להתחשב בנסיבותיו האישיות והמשפחתיות.

מנגד, לחובת הנאשם 5 הרשעות קודמות, 3 מהן בעבירות רכוש האחרונה משנת 2016 אף היא של גניבת רכב בגינה נשא בעונש מאסר של 12 חודשים אליהן כמובן נלוו 5 הרשעות של כניסה ללא היתר, האחרונה שבהן מלפני שלושה חודשים בלבד ובגינה הוטל על הנאשם מאסר מותנה. נתונים אלה, יש לזקוף לחובת הנאשם.

הנאשם נשא בעברו עונשי מאסר. מכאן, שאין דומה מצבו של הנאשם למצבו של אדם שעתיד לשאת עונש מאסר לראשונה בחייו. עוד עולה מהרישום הפלילי שבעבר ניתנו לנאשם הזדמנויות להיטיב את דרכו, בין אם מדובר היה בעונשים מקלים שהושתו עליו ובין אם בשל חפיפת עונשים מותנים.

בנוסף, מצאתי לנכון לתת משקל לכך שהנאשם נתון במעצר מזה מספר חודשים, כאשר ידוע כי תקופת המעצר קשה היא מתקופת מאסר.

נוכח מכלול השיקולים עליהם עמדתי לעיל, מצאתי שיש למקם את עונשו של הנאשם בחלק האמצעי של המתחם.

אשר לרכיב הכספי, מדובר בעבירה אשר בוצעה למען בצע כסף ועל כן ראוי להשית על הנאשם פיצוי למתלוננת. עם זאת, לאור העובדה שגובה הנזק לא נרשם והרכב הוחזר למתלוננת, לא מצאתי להורות על פיצוי גבוה.

בנסיבות העניין ובשל תקופת המאסר שתוטל על הנאשם אמנע מהטלת קנס כספי.

הפעלת המאסר המותנה

לחובת הנאשם עונש מאסר מותנה של 2 חודשים לתקופה של שלוש שנים מת"פ 47935-11-21 לבל יעבור הנאשם עבירות של שהייה שלא כחוק ובא כוחו ביקש להפעילו כעת בחופף.

סעיף 58 לחוק העונשין קובע שעונש המאסר המותנה מופעל במצטבר. בע"פ 6477/10 מינליק נ' מדינת ישראל [פורסם בבב] (8.1.2013) נבחנו השיקולים שעל בית המשפט לשקול בבואו להכריע האם לחפוף את המאסר המותנה או להטילו במצטבר לעונש שנגזר כעת על הנאשם. נקבע כי "מן הראוי לזכור ולהזכיר כי עונש המאסר על תנאי נועד להמריץ נאשמים, לעודדם לחזור למוטב, להרתיעם לבל ישובו לבצע עבירות. עונש של מאסר-על-תנאי מבקש לסייע בשיקומו של הנאשם, אך משנכזבה תוחלת השיקום, עולה משקלם של שיקולי הגמול, ההרתעה והבטחת בטחון הציבור."

כך גם צוין לאחרונה בעניין אחר, בשינויים המחויבים לענייננו, בעפ"ת (חי) 35301-11-21 מדינת ישראל נ' אבו רומי (06.01.22) שחפית עונשי המאסר "זו סמכות שיש להפעילה במשורה במיוחד באשר לעבריינים מועדים....שיקולי שיקום לעיתים עשויים להקים את החרג ולהוות טעם מיוחד (ע"פ 8435/17 דוד נפתלי נ' מדינת ישראל (07.04.19)). אלא שבענייננו, לא הובא ולו בדל של ראיה לעניין קיומו של הליך שיקום, תחילתו או היתכנותו של הליך כזה".

העובדה כי העבירות הנוכחיות בוצעו תקופה קצרה בלבד לאחר שחרורו של הנאשם מהכלא וכשלושה חודשים בלבד לאחר גזר הדין והנה, בטרם יבש הדיו על גזר הדין, שב הנאשם לסורו ומבצע עבירות שהייה בלתי חוקית ועבירות רכוש מסוגן הורשע כבר פעמים בעבר, מצדיקה עקרונית צבירת מלוא המאסר המותנה.

כך גם, לא נטען שהנאשם שולב בהליך טיפולי מכל סוג, או שבכוונתו לעשות כן. במצב דברים זה דומה שהנאשם נמצא בסיכון להישנות עבירות דומות או אחרות וכי הוא אינו מעוניין או שאינו מצליח לגייס כוחות לשינוי מצבו.

יחד עם זאת, לאור נטילת האחריות המהירה והעובדה שחשך בזמנם של בית המשפט, העדים והצדדים, אחפוף חודש באופן שבו חודש מאסר אחד יחושב במצטבר לעונש המאסר בגין תיק זה וחודש מאסר אחד יחושב בחופף.

על כן, בהתחשב בחומרת המעשים, בנסיבותיהם, במידת אשמתו של הנאשם, בערכים החברתיים שנפגעו, במידת

הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 14 חודשים.

אני מורה על הפעלת עונש מאסר מותנה בר הפעלה של 2 חודשים למשך 3 שנים כפי שהוטל על הנאשם בת"פ 47935-11-21 גזר דין מתאריך 21.11.21 כאשר חודש מסך עונש המאסר המותנה הנ"ל ירוצה בחופף לעונש המאסר הנ"ל וחודש מסך עונש המותנה הנ"ל ירוצה במצטבר לעונש המאסר הנ"ל.

בסופו של דבר יישא הנאשם מאסר בפועל לתקופה כוללת של 15 חודשים שתחושב ממועד מעצרו 06.01.22.

2. מאסר על תנאי של 10 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה על כל עבירת רכוש מסוג פשע.

מאסר על תנאי של 5 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה, על עבירת רכוש מסוג עוון.

מאסר על תנאי של חודשיים למשך שנתיים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה על עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

מאסר על תנאי של 4 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה לאחר ריצוי תום מאסרו בגין תיק זה על עבירה של נהיגה בזמן פסילה, עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה ו/או נהיגה ללא רישיון עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה.

3. פסילה בפועל למשך 12 חודשים. מוסבר לנאשם כי לאחר שחרורו מתיק זה עליו להפקיד תצהיר במזכירות בית המשפט וכנגדו יונפק לו אישור הפקדה והפסילה תחושב ממועד הנפקת אישור ההפקדה הנ"ל.

4. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור לאחר שחרורו ממאסר בתיק זה, אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.

5. הנאשם יישא בפיצוי לבעלת הרכב בסך ₪ 1,500 הסכום יופקד בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 1/11/22 ויועבר לרשות המתלוננת בהתאם לפרטים שימסרו ע"י המאשימה.

בנסיבות העניין איני מטיל על הנאשם קנס כספי כלשהו.

פרוטוקול זה מהווה פקודת מאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ז' אדר ב' תשפ"ב, 10 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.